

„Zlo je jedna věc. Ale zkuste s ním žít v bytě 2+kk.“ Jezzy

Kapitola 1: Blbý kliknutí

Honza měl v životě jednu výjimečnou schopnost.

Dokázal se dostat do průšvihů rychleji než ostatní lidi stihli pochopit, že nějaký průšvih vůbec existuje.

Nebyl to talent, na který by byl pyšný.

Ale byl konzistentní.

Ten večer začal úplně normálně.

Máma byla v práci, doma byl klid a Honza měl před sebou tři zásadní životní úkoly:

- ✓ nedělat nic,
- ✓ odkládat všechno
- ✓ a ignorovat realitu.

Mobil měl v ruce už asi hodinu. Projížděl věci, které neměly žádnou hodnotu, ale byly dostatečně zábavné na to, aby mu zabránily dělat cokoliiv smysluplného.

Klikal. Scrolloval. Klikal dál...

A pak se to stalo.

Nebyl to žádný dramatický moment.

Žádná temná obrazovka, žádné varování, žádný hlas, co by mu řekl „*nedělej to*“.

Jen na displeji naskočil odkaz. Divný, žádná klasická otravná reklama nebo upoutávka. Byl něčím nedefinovatelným způsobem jiný. Jen trochu jiný než ostatní. Honza si prohrábnul

světlé vlasy co mu padaly přes oči ...jo, máma říkala, že se mám nechat ostříhat, blesklo mu hlavou...

„Tohle vypadá jak blbost,“ zamumlal. A.. klikl na odkaz.

Stránka se načítala o něco déle, než bylo normální.

To měl být první signál. Ignoroval ho.

Pak se objevila jednoduchá obrazovka. Čistá jednoduší šedá barva, žádný design, žádná reklama, nic, co by vypadalo moderně. Nic, co by upoutalo pozornost... nebo ji rozptýlilo.

Jen text.

„NEJSI PŘIPRAVENÝ.“

Honza si odfrkl.

„Tak to je jasný, že jsem,“ řekl nahlas uraženě, i když byl v bytě sám.

Pod textem bylo jediné tlačítko:

POKRAČOVAT

Chvíli váhal. Dokonce snad i celé dvě vteřiny, což se u pubertáka srostlého s mobilem dá považovat za osobní rekord v obezřetnosti na internetu.

Pak klikl.

„No tak co,“ dodal si pro jistotu. „Kdyžtak to vše hodím do továrního nastavení.“

Obrazovka problikla. Jednou. Podruhé...

A pak se vypnula.

„Super,“ řekl Honza. „Rozbil jsem si mobil.“ Zvedl ho blíž k očím. Zkusil ho odemknout. Nic.

A pak se za ním ozval hlas.

„Co to sakra děláš?“

Honza ztuhl. Pomalu se otočil.

A v tu chvíli pochopil dvě věci.

Za první: Tohle není jeho pokoj.

Za druhé: Tenhle problém nebude řešit restartem telefonu.

Stál uprostřed kuchyně. Cizí. Ale nepříjemně skutečné.

A proti němu stála žena. Elegantně zastřižené platinové vlasy a za moderními brýlemi výraz někoho, kdo nemá čas na blbosti, oči, které si ho prohlédly tak rychle a přesně, že měl pocit, jako by ho někdo rozebral na součástky a zase složil.

„Já se ptám naposledy,“ řekla klidně. „Co tady děláš?“

Honza otevřel pusu. Zavřel ji. Zkusil to znovu.

„Já...“ začal.

Rozhlédl se kolem. Kuchyň, funkční, útulná, jídelní kout z masivního dřeva, kostkovaný ubrus, květiny. Čerstvá káva vonící na malé kuchyňské lince. Kočka rozvalená na slunci dopadajícím oknem na parapet.

Kočka na něj kývla. „Tohle není dobrý začátek,“ poznamenala. „zkus to vylepšit.“

Honza zamrkal a nevěřícně zíral k oknu. „Ta kočka...“ začal.

„Ano,“ přerušila ho žena. „Mluví.“ Podívala se na něj přísně a dodala: „Soustřed' se.“

Honza se nadechl. Najednou to šlo, jakoby v něm stiskla správné tlačítko.

„Já jsem kliknul na odkaz,“ řekl.

Žena si ho chvíli prohlížela. Dlouze. Pak si povzdechla.

„Samozřejmě že jsi kliknul,“ řekla unaveně.

Kočka si olízla packu a jukla přes ni na ně. „Tohle je důvod, proč nemám ráda lidi,“ poznamenala.

„Ty nemáš ráda nikoho,“ odpověděla jí žena.

„To je pravda,“ přikývla kočka a pak dodala blahosklonně. „Ale tebe celkem snáším.“

Honza stál. Snažil se to pochopit. Nešlo to.

„Kde to jsem?“ zeptal se.

Žena se opřela o linku. Vzala hrnek s kávou. Napila se.

„To je dobrá otázka,“ řekla. „A špatná zpráva.“

Honza polkl. „Proč?“ zeptal se.

Žena se na něj podívala. A pak se lehce usmála.

„Protože když se musíš ptát,“ řekla, „tak jsi v tom až po uši.“

Chvilí panovalo líné ticho.

Honza si promnul obličej a nakonec se rozhodl pro nejschůdnější vysvětlení. „Tohle je sen,“ řekl s nadějí.

Kočka si založila tlapy pod sebe. „Tohle je mnohem horší než sen,“ odpověděla s gustem.

Žena položila hrnek. „Jak se jmenuješ?“ zeptala se.

„Honza,“ odpověděl automaticky.

„Dobře, Honzo,“ řekla.

Odpoutala se od linky a došla blíž k němu. „Poslouchej mě velmi pozorně,“ pokračovala.

Zastavila se těsně před ním. Honza si uvědomil, že žena je o něco menší než on, ale celé její vystupování to popíralo.

„To, na co jsi kliknul,“ řekla tiše a důrazně, „nebyla webová stránka.“

Honza zamrkal. „Tak co to bylo?“ zeptal se nedůvěřivě.

Žena se na něj dál zkoumavě dívala. Ten pohled byl klidný. A úplně bez iluzí.

„Pozvánka,“ řekla. „A ty jsi ji přijal.“

Kočka si povzdechla. „Výborně,“ poznamenala. „Takže co? Máme nového?“

Honza se podíval z jedné na druhou. „Nového co?“ zeptal se. Žena se narovнала. A tentokrát se neusmála vůbec.

„Problém,“ řekla.

Pak se otočila ke kávě, jako by právě uzavřela téma.

„A mimochodem,“ dodala přes rameno, „hlavní pravidlo zní: **neser Jezzybabu.**“

Honza zamrkal. „Koho?“ zeptal se.

Kočka se na něj podívala. A tentokrát se opravdu usmála. „Toho, kdo právě stojí před tebou,“ řekla.

Zápis z kroniky

Každý průšvih začíná stejně.

Kliknutím, které v tu chvíli dává smysl.

Kapitola 2: Jezzybaba

Honza ještě pořád nevěděl, jestli stojí, sedí, nebo se mu jen rozpadá realita po vrstvách jako špatně složený sendvič.

Kuchyň zůstávala. To bylo podezřelé. Všechno ostatní by v podobné situaci zmizelo, rozmazalo se nebo se alespoň začalo chovat podezřele. Tohle místo ne. Drželo tvar. Mělo váhu. Mělo pravidla.

A uprostřed toho všeho stála ona.

Jezzy.

Ještě před pár minutami pro něj neexistovala. Teď měl pocit, že existovala vždycky.

Opírala se o linku, což bylo zřejmě její oblíbené místo, hrnek s kávou v ruce, pohled klidný a přesný. Nebyl v něm ani náznak pochybnosti, ani potřeba něco vysvětlovat. Spíš to byl typ pohledu, který říká: *já vím víc než ty a nemám potřebu to obhajovat.*

Honza se nadechl, jako by se chystal něco říct. Pak si to rozmyslel. Tohle nebyl typ situace, kde by mluvení pomáhalo.

„Takže,“ začal nakonec opatrně, „já jsem... kde přesně?“

Jezy se napíla. Chvilí nic neříkala, jako by si rozmýšlela, jestli odpověď stojí za námahu.

„U mě,“ řekla nakonec.

Ticho.

Honza pomalu chápa, že se nedozví víc, než se mu Jezy uráčí říct. Přikývl. „Tak dobře,“ řekl. „A proč?“

Jezy se na něj podívala. Tentokrát o vteřinu déle.

„Protože jsi kliknul,“ odpověděla. To byla odpověď, která technicky dávala smysl. A prakticky vůbec.

Honza si promnul obličej. „Jasně,“ zamumlal. „Takže tohle je normální následek kliknutí na internetu, super.“

„Pro tebe ne,“ řekla Jezy. „Pro nás jo.“

Honza otevřel pusu. Zavřel ji. Rozhodl se, že tuhle větu radši nechá být.

Na parapetu se mezitím kočka pohnula. Protáhla se s důstojností někoho, kdo nemá žádný důvod spěchat, a seskočila dolů. Dopadla tiše, přešla ke stolu a vyskočila na něj.

Mobil, který ještě před chvílí držel Honza, ležel před ní.

Kočka na něj položila packu. Obrazovka se rozsvítila a ... odemkla se.

Honza zamrkal. „Tohle...“ začal.

„Ano,“ řekla Jezzy bez zájmu. „Používá internet.“

„Samozřejmě,“ přikývla důstojně kočka. „Na rozdíl od některých efektivně.“

Honza se opřel o židli. „Jasně,“ řekl. „Mluvicí kočka na internetu. Nic jiného jsem si dnes nepřál zažít.“

Kočka si ho nevšímala. Už scrollovala.

„Došly jogurty,“ poznamenala do prostoru.

Jezzy zvedla obočí. „Objednej normální nákup,“ řekla. „Chleba. Kafe. Ovoce.“

Kočka přikývla. „Jasně,“ odpověděla. „A ještě jsem vzala ten automat.“

Jezzy se na ni pomalu otočila. „Jaký automat?“ zeptala se nebezpečným hlasem.

Kočka zvedla hlavu. „Na kondomy,“ odpověděla klidně.

Honza se rozkašlal. „Cože?!“

Jezzy zavřela oči. Na vteřinu.

„*Mon Dieu!*... Proč,“ zeptala se velmi pomalu, „proč !! proč máme mít doma automat na kondomy?“

Kočka pokrčila rameny. „Prevence,“ řekla. „A výzkum.“

Honza se opřel o stůl. „Já jsem se měl dneska učit,“ řekl.

„To můžeš pořád,“ odpověděla kočka. „Třeba jak funguje realita.“

Jezzy si povzdechla. Vzala mobil ze stolu. Podívala se na objednávku.

„Tohle není normální nákup,“ řekla otráveně.

„Tohle je strategická investice,“ opravila ji kočka.

Jezzy na ni chvíli mlčela. Pak položila mobil zpátky.

„Jednou tě vypnu,“ řekla.

Kočka se usmála. „To už jsi zkoušela,“ odpověděla.

Honza sledoval tu výměnu jako tenis, kde nikdo neprohrává.
A to bylo na tom nejhorší.

„Takže,“ řekl opatrně, „vy dvě...“

„Ne,“ přerušila ho Jezzy. „Tohle si ani nezkoušej vysvětlit,“
dodala.

Honza horlivě přikývl. „To už jsem pochopil.“

Ticho se na chvíli uklidnilo.

Jezzy se znovu opřela o linku. Podívala se na Honzu.

Tentokrát jinak. Ne, jen jako na problém. Jako na proměnnou.

„Kolik je ti?“ zeptala se.

„Sedmnáct a půl,“ odpověděl.

„Výborně,“ řekla.

Honza ztuhl. „To nezní dobře.“

„To není dobře,“ potvrdila.

Kočka zvedla hlavu. „To je ideální,“ poznamenala.

Jezzy přikývla. „Přesně,“ řekla.

Honza se narovnal. „Na co ideální?“ zeptal se podezíravě.

Jezzy se na něj podívala. A tentokrát se neusmála vůbec. „Na to,
aby ses do toho zamotal víc, než je zdrávo,“ řekla.

Kočka zavřela mobil. „A už jsi,“ dodala s uspokojením.

Honza se rozhlédl kolem.

Kuchyň.

Jezzy.

Kočka.

A poprvé mu došlo, že tohle není situace, ze které se dá prostě
odejít.

„Tak jo,“ řekl pomalu. „A co teď?“
Jezy se narovнала. Odložila hrnek.
„Teď,“ řekla, a v tom jednom slově bylo všechno, co neřekla nahlas „začneš poslouchat.“

Zápis z kroniky

Některé věci nevypadají nebezpečně.

Jen tak sedí v kuchyni, pije kávu... a objednávají věci, které by neměly existovat.

Kapitola 3: Hanuš

Zvonek nezazvonil. Zaklepání taky nepřišlo.

Dveře se prostě otevřely.

Honza se leknul a rychle zvedl hlavu. „To jako...“ začal.

„Ano,“ řekla Jezy bez otočení. „To je on.“

Do kuchyně vstoupil muž.

Nebyl vysoký tak, aby to bilo do očí. Nebyl svalnatý tak, aby budil respekt na první pohled. A přesto se místnost změnila v okamžiku, kdy překročil práh. Jeho charismatem, pouhou jeho přítomností.

Zastavil se. Tiše za sebou zavřel dveře. A chvíli jen stál. Tmavé oči si zvykaly. Nebo spíš hodnotily.

Zastavily se na Jezy. „Takže jsi ho pustila dovnitř,“ řekl.

Nebyla v tom výčitka. Bylo v tom jen zhodnocení skutečnosti, prosté konstatování.

Jezy se opřela o linku a zhluboka se nadechla. „On se pustil sám,“ odpověděla. „Kliknul.“

Muž přikývl. „To vysvětluje hodně,“ řekl.

Pak se podíval na Honzu. Dlouze. Honza měl pocit, že ho někdo zkontroloval zevnitř.

„A tohle je...?“ zeptal se.

„Problém,“ odpověděla Jezzy.

Kočka zvedla hlavu. „Náš,“ doplnila.

Muž se na ni podíval. „Ty pořád mluvíš, Příšero,“ poznamenal.

„Ty pořád chodíš dovnitř bez pozvání,“ vrátila mu to kočka.

Honza zvedl ruku. „Já bych se rád zeptal“ začal.

„Ne,“ řekli Jezzy a muž zároveň.

Honza zase ruku sklonil dolů. „Dobře,“ řekl smířeně.

Muž přešel dál do místnosti. Jeho pohyb byl úsporný. Každý krok měl důvod. Nebylo v něm nic navíc, neplýtvat energií, pohyboval se jako šelma. Zastavil se u stolu.

Podíval se na mobil.

„Co to je?“ zeptal se.

„To je mobil,“ řekl Honza automaticky.

Muž se na něj podíval. „Vidím, variace na vysílačku, jen do ní žvaní všichni současně.“ odpověděl. „Proč to vydává světlo?“

Honza zamrkal. „Protože... to má displej?“ zkusil.

Muž chvíli mlčel. Pak přikývl. „To je nepraktické,“ řekl.

Kočka si odfrkla. „To říká někdo, kdo nosí meč,“ poznamenala.

Honza ztuhl. „Počkej,“ řekl pomalu. „Jaký meč?“

Muž se na něj podíval. Černé delší vlasy, démonická bradka, elegantní oblečení. A v tu chvíli byl ten rozdíl vidět. Něco v jeho postoji se změnilo. Ne výrazně. Ale dost.

„Ten, který používám,“ odpověděl nevzrušeně.

Honza se otočil na Jezzy. „Tohle je normální?“ zeptal se.

„Relativně,“ odpověděla.

Muž se otočil zpátky k ní. „Vysvětli,“ řekl.
Jezzy si povzdechla. „Kliknul na odkaz,“ řekla. „Přišel sem.
A dokonce zatím neumřel.“
Muž přikývl. „To je chyba,“ řekl.
Honza si promnul obličej. „Díky,“ zamumlal.
Muž k němu udělal krok blíž. „Jak se jmenuješ?“ zeptal se.
„Honza,“ odpověděl.
Chvíli bylo ticho, které jen vzdáleně rozbíjely zvuky z ulice.
„To není jméno,“ řekl muž po chvíli.
„Je,“ ohradil se Honza.
Muž zavrtěl hlavou. „To je zkrácenina, označení pohůnka,“
odpověděl.
Kočka zvedla hlavu s rostoucím zájmem. „Tohle bude dlouhý,“
poznámkala. „...asi si budu psát poznámky, tohle jsme ještě
neměly.“
Jezzy se narovнала. „Ne,“ rozhodla. „Tohle bude krátký.“
Podívala se na Honzu. „Honza je dočasný,“ prohlásila. „Když
přežije, povýší.“
Honza zamrkal. „Na co?“ zeptal se zaujatě.
Jezzy pokrčila rameny. „Uvidíme,“ odpověděla. „Možná i na
Jana.“
Muž se pousmál. „To je rozumný přístup,“ řekl uznale.
Honza se opřel o stůl. „Můžeme se vrátit k tomu meči?“ zeptal
se.
Muž se na něj chladně podíval. „Ne,“ odpověděl. „Teď ne.“
Jezzy si vzala ze skříňky skleničku a nalila si červené víno.
„Tohle je Hanuš,“ řekla a kývla k muži v náznaku přípitku.
Honza se na něj podíval. „A ty jsi... co?“ zeptal se.

Hanuš chvíli mlčel. Pak odpověděl. „Někdo, kdo přišel sakra dřív než ty,“ řekl. „A zůstane déle.“

Kočka zavřela oči. „A mimochodem i důvod, proč jsme pořád v problémech,“ poznamenala.

Jezy se na Hanuše podívala. Ten pohled nebyl nepřátelský. Nebyl ani přátelský. Byl pradávny.

„Takže?“ zeptala se.

Hanuš se opřel o stůl. „Takže to začalo,“ odpověděl.

„A tentokrát to asi neskončí rychle.“

Honza se nadechl. „Tak jo,“ řekl.

Podíval se na ně oba. „A co přesně „to“ vlastně je?“ zeptal se.

Jezy a Hanuš se na sebe podívali. Krátký moment.

Pak se Jezy usmála. Tentokrát jen lehce.

„To,“ řekla, „je přesně to, co tě nemělo zajímat.“

Zápis z kroniky

Někteří lidé vstoupí do místnosti a nic se nestane.

A pak jsou tací, kvůli kterým se změní pravidla.

Kapitola 4: Démonka

Rovnováha v tom bytě byla křehká věc. Nevznikala tím, že by všechno fungovalo. Vznikala tím, že nikdo z přítomných ještě úplně neexplodoval.

Hanuš stál u stolu a zkoumal Honzův mobil, jako by to byl artefakt, který někdo omylem vytáhl z jiného světa.

„Pořád nechápu, proč to potřebuješ,“ řekl.

„Protože bez toho nefunguje život,“ odpověděl Honza okamžitě.

Hanuš přikývl. „Tak to je problém,“ řekl.
Jezzy pracovala u notebooku. Nebo se o to alespoň snažila.
„Tohle není normální,“ zamumlala.
Příšera seděla vedle ní. A vypadala nadmíru spokojeně.
„Co zase?“ zeptal se Honza.
Jezzy zvedla hlavu. „Ta zatracená kočka mi zase změnila heslo... Příšero!“ řekla.
„Já ho nezměnila,“ odpověděla kočka klidně. „Já ho jen optimalizovala, jak je doporučováno deseti z devíti expertů na IT bezpečnost.“
„JO? A proč si ho nepamatuješ?“ zeptala se Jezzy.
Kočka pokrčila rameny. „Protože teprve potom je to nejbezpečnější heslo,“ odpověděla.
Jezzy se na ni chvíli dívala. Pak bez varování sáhla po pantofli a hodila ji po kočce.
Minula.
Příšera ani nemrkla, natož aby uhnula. „Na tohle jsme obě už dost staré, nemyslíš,“ poznamenala uraženě.
Jezzy si povzdechla. „Ještě jednou mě nasereš,“ řekla klidně, „a hodím tě psům.“
„Kterým?“ zeptala se pobaveně Příšera.
Honza se radši podíval jinam.
A v tu chvíli se otevřely dveře.
Ne jako když přijde někdo normální. Ne jako Hanuš.
Tyhle dveře se otevřely, rozletěly a třískly do věšáku v předsíni.
Polička se sesypala a s ní i bundy a klíče a směs dalších nesmyslů, které se tam časem nahromadily.

Dovnitř vletěla dívka. Černé dlouhé vlasy rozčuchané, brýle s různobarevnými skly posunutá na špičku nosu, oblečení, které vypadalo jako kombinace náhody a vzdoru, a výraz člověka, který nemá brzdy a ani je nehledá. Zastavila se uprostřed místnosti. Rozhlédla se.

„Tak tady jste!“ zahlásila nadšeně.

Honza zamrkal na další novinku v kuchyni. „A ty jsi...?“ zeptal se.

Dívka se na něj podívala. „Důvod, proč to bude zajímavý,“ odpověděla sebevědomě.

Příšera zvedla hlavu, pomalu vstala a udělala dokonalý kočičí hřbet. „Potvrzují,“ poznamenala.

Jezy se narovnal a poněkud otřeseně se podívala na příchozí.

„Ne,“ řekla. A po dalším hlubokém nádechu dodala: „Ty jsi problém.“

Dívka se usmála. „Kdepak já, to jste si pořídili už i beze mě,“ odpověděla a kývla hlavou směrem k Honzovi.

Honza si povzdechl. „To je dneska nějaký nosný téma,“ zamumlal.

Hanuš se nepohnul. Jen ji sledoval. Dlouze a pak nespojeně podotknul, že sem vůbec neměla trefit a když, tak ne už přijít. A ještě takhle!

Dívka naklonila hlavu. „Ale přišla jsem,“ odpověděla. „A víš proč?“ Zatvářila se zoufale a teatrálně záúpěla: „Protože se nudím!!!.“

Příšera si zakryla oči tlapkami. „To je vždycky špatný začátek,“ poznamenala. „Není většího zla, než nudící se pubertální lidské mládě.“

Dívka přešla blíž. Vyhoupala se na stůl a uvelebila se na něm. Bez ptaní.

„Takže,“ řekla a rozhlédla se po nich, „kdo z vás je Jezzy?“ Jezzy zvedla ruku. „Já,“ odpověděla.

Dívka se na ni zadívala. A na vteřinu jen na vteřinu ztratila ten svůj drzý výraz. A v tu chvíli bylo vidět, že má kočičí oči, žluté se svislými zorničkami. Pak se znovu usmála.

„Ty jsi lepší, než jsem čekala,“ řekla spokojeně a oči jí zářily. Jezzy se na ni dívala. „A ty jsi horší,“ odpověděla. „Jak se jmenuješ?“

Dívka pokrčila rameny. „Ještě nevím,“ řekla.

Honza zvedl obočí. „To jako... fakt?“ zeptal se s úžasem.

Dívka přikývla. „Zkousím různé možnosti,“ odpověděla a ťukala si ukazováčkem o horní ret.

Příšera se zase pohodlně natáhla na parapetu okna a začala si čistit tlapku. „Tohle bude hodně zajímavé,“ poznamenala spokojeně.

Jezzy si ji chvíli prohlížela. Pak si povzdechla. „Dobře,“ řekla. „Tak zatím... Kunhuta.“

V bytě se rozhostilo chvíli napjaté ticho.

Dívka ztuhla. „Cože?“ řekla nedůvěřivě.

„Kunhuta,“ zopakovala Jezzy klidně a rozhodně. „A tečka. Bez keců.“

Honza se rozesmál.

Příšera zavřela oči. „A máme to,“ zamumlala.

Hanuš se opřel o stůl. A poprvé se usmál.